

Korku

Kritik durumlarda kendini gösteren korku, endişe ve panikle nasıl başa çıkılır? Korkuyu bastırmamız gerekir mi? Korku duygusu nasıl kontrol edilir ve ortaya çıktığı sırada nasıl hareket edilmesi gerektiği nasıl öğrenilir? İnsan korkusunu nasıl kontrol edebilir? Korkunun nedeni nedir? Gelecekte korkmayı bırakıp şu anda harekete geçmeye nasıl başlayabiliriz? Bu ve çok daha fazlası Allatra.tv'de İgor Mihayloviç Danilov'un katılımıyla "Korku" videosunda tartışılıyor

Tatiana: Selamlar, sevgili dostlar. Sizleri tekrar ağırlamaktan içtenlikle mutluluk duyuyoruz. Bugün değerli İgor Mihayloviç Danilov ile konuşacağız.

İgor Mihayloviç: Merhaba.

Tatiana: İgor Mihayloviç, bir önceki videoda çok önemli bir konuya değinmiştik. Düşünceleri kabul etme mekanizmasından, insanın karar verme mekanizmasından bahsediyorduk ve bilinç tarafından bize dayatılan düşünce ve senaryoların, Benlik (Şahsiyet) olarak bilinçli bir şekilde seçtiklerimizden nasıl farklı olduğundan bahsediyorduk. Ve arkadaşlarımız gerçekten de bilinçlerinin çalışmasını gözlemleyebildiklerini ve düşüncelerin gerçekten de ayırık olduğunu, bir nevi birbirinden kopuk olduğunu gördüklerini paylaştılar.

Ve bazı izleyicilerimiz yaşamlarında resmi bütünsel olarak algıladıkları, Benlik konumundan algıladıkları durumları fark ettikleri için çok mutlu oldular. Tanımladığımız gibi, resmin bütünü, tüm neden-sonuç ilişkilerini, başından sonuna kadar tüm düşünce ve senaryoları ve belirli eylemlerin tam olarak hangi sonuçlara yol açacağını gördüğümüzde. Ve tabii ki bu çok şaşırtıcı ve harika bir deneyimdir. Bazıları bunu hayatlarında en az bir kez ya da daha iyisi daha fazla deneyimlemek ister. Bazıları da bu deneyimin kendileriyle çok daha sık birlikte olmasını ister. Çünkü bu size büyük bir özgürlük verir ve bir başkasının oyununda, sizin de söylediğiniz gibi bir insanın kafasında bulunan iki sahtekârın, birincil ve ikincil bilincin oyununda bir piyon olmamanızı sağlar (her ne kadar siz doğru bir şekilde bunların insanın kafasında bile olmadığını söylemiş olsanız da).

İlk soru bununla ilgili: İgor Mihayloviç, ruhsal yolun başında olan bir insan, bu algının nerede Benlikten, nerede bilinçten geldiğini ayırt edebilir mi? Ve diyelim ki, tüm yaşam durumlarını ve bilincinizin sizi kaydıracağı tüm düşünceleri Benlik bakış açısından algılayacağımız anı mümkün olduğunca nasıl yaklaştırabilirsiniz?

Kişi ruhsal yolun ilk aşamalarında bunu ayırt edebilir mi: Benlik olarak nerede olduğunu ve bilinç olarak nerede olduğunu?

İgor Mihayloviç: Bu zor. Açık konuşmak gerekirse, çok zor. Neden? Eğer kişi tüm hayatı boyunca, deyim yerindeyse, tüm insanlar gibi yaşamışsa ve ya ikincil ya da

birincil bilinç tarafından yönetilmişse, geçişi fark etmemiştir bile: kim olduğunu ve bu oyuncuların ne zaman değiştiğini fark etmemiştir ve kendisini tam olarak birincil veya ikincil bilinçle ilişkilendirmiştir. Ve birdenbire özgürlüğe kavuşmak - teorik olarak mümkün olabilir dostlar, ama pratikte her şey insanın istediğinden çok daha karmaşıktır.

Şöyle söyleyeyim: kişi kendisi için bir hedef, gerçek bir hedef tanımlayana ve bunun için gerçekten çabalamaya başlayana kadar, herhangi bir şey başarması pek olası değildir. Neden? Çünkü örneğin birincil bilinç insanın içine o kadar işlemiştir ki, onu bir şekilde ayırmak (**Tatiana**: Kendini kimliksizleştirmek), evet, sadece ayırmak, izole etmek son derece zordur. Çünkü kişi çoğunlukla kendisini birincil bilinç olarak algılar: "bedenim", "egoizmim", "her şey benim etrafımda dönüyor" - çocukluktan itibaren getirilen şey budur, kişi bununla büyür.

Ama ikincil bilinci, özellikle de onun özgürlüğünde, birincil bilinçten ayırmak da zordur, eğer kişi bunu hiç yapmamışsa, hiç gözlemlememişse ve ne olduğunu anlamamışsa. Diyebilirim ki, ruhsal yola girmek ve özgürlüğü hemen elde etmek - Allah size böyle bir mutluluk versin dostlar, ama aslında bunun için savaşmanız gerekir. Bazen insanın Benlik olduğunu anlaması bile uzun yıllar alır. Ve bu gerçekten de böyledir ve çok çaba ve sıkı çalışma gerektirir.

Diyelim ki azizlerin çektiği tüm çileleri hatırlayalım. Sonuçta bu tam olarak bir mücadeleyleydi, kişinin kendi iç özgürlüğü için verdiği bir mücadeleyleydi. Bu sadece kişinin kendisini Benlik olarak, Ruhsal Dünyanın bir parçası olduğunu idrak etmesi içindi; bu kendisini şeytandan ayırma girişimiydi. Ancak, insanlar bunun için ne kadar süre mücadele etmek zorunda kaldılar? Evet, bu yolu kolay ve hızlı bir şekilde kat edenler vardı ama onların net bir hedefi vardı ve yollarına hiçbir şey çıkmıyordu. Hedef tanımlandığında, gerçek bir istek olduğunda, her kapı açılır. Ancak kişi sıradan bir yaşam sürdürdüğünde ve örneğin şeytanın manipülasyonlarıyla boğuştuğunda, en azından onu görebilmek için o şeytandan ayrılması son derece zordur. Ve onu görmeden özgürlüğe kavuşamazsınız.

Tatiana: Ve onu başka bir insanda, başka insanlarda, dışarıda bir yerde görmek de çok kolaydır. Ama onu bir şekilde tanımak ve bakışları kendinize yönlendirmek, içinizde nasıl çalıştığını anlamak çok zordur.

İgor Mihayloviç: Başkasının gözündeki lekeyi görebilirsiniz, evet. Birini ne kadar izlemiş olursanız olun, kendiniz üzerinde çalışmazsanız anlayamazsınız. Ve bu son derece önemlidir, özellikle de ruhsal planda, bu gerçekten önemlidir, dostlar. Neden? Bilirsiniz, çocukluğumuzdan beri bize şeytanın boynuzlu, toynaklı bir keçi gibi görünmesi gerektiği söylendi, bu bize aşılandı. Belki de birileri kendini bununla ilişkilendiriyordur, çünkü aynada gördüğümüz şey tam olarak maddi ölümlü dünyanın bir parçasıdır, yani şeytana ait olan budur. Ve kendinizi pohpohlamanıza gerek yok.

Ona kendimizden çok daha fazla özen gösteriyoruz, çünkü kim olduğumuzun, var olduğumuz gerçeğinin ilk farkındalığından beri neredeyse şeytana özen gösteriyoruz.

Anlıyor musunuz? "Kim olduğumuz" bile değil - bu ruhsal veçhede, ama bu durumda "var olduğumuz". "Var olduğumu" ilk hissetmeye başladığımızda, henüz küçükken, her şeyi bedenlerimiz için yaparız. Öyle değil mi? Burada da tartışamazsınız. Yeni yürümeye başlayan bir çocuk bile ne için savaşıyor? Dikkatin gücü için. Maskaralık yapma, itaatsizlik, bağırma ve aradaki her şey dahil olmak üzere her türlü yolla dikkatleri üzerine çekmeye çalışır.

İki iblisin (**Tatiana**: Etki alanını genişletmek için), hatta üçünün, hatta daha fazlasının savaşı başlar. Evet, ebeveynler çocuğu bir şekilde evcilleştirmeye çalıştıklarında, böylece iyi bir insan, iyi bir çocuk olarak yetişmesini sağlamaya çalıştıklarında demek istiyorum. O zaman, şimdi dedikleri gibi, "Japon terbiyesi" diye bir şey düşünüyorlar. Çocuk 5 yaşına kadar ne isterse yapabiliyor, bu da küçük şeytanının güçlenmesi gerektiği anlamına geliyor ve o zaman çocuğun hiçbir disiplin kavramı kalmıyor. Peki bu ne anlama geliyor? Kimin özgürlüğü? (**Tatiana**: Birincil bilincin.) Sonrası kişi için ne kadar zor olacak? Onun için daha da zor olacak. Değil mi? Yani çocuk ruhsal yola girerse sonrasında daha da fazla sorun yaşayacaktır. Neden? Çocuğun ilk adımlarından ve ilk kelimelerinden itibaren pratik olarak oluşturulması gereken disiplin (bunun son derece önemli olduğu ortaya çıkıyor).

Tatiana: Böylece ikincil bilinç, tezahür eden birincil bilincin egosunu kontrol eder ve tam tersi, birincil olan, evet...

İgor Mihayloviç: Ve elbette tam tersi de geçerlidir. Ve çocukların, fiziksel beden ve bilincin çalışması anlamında değil ama ruhsallık anlamında, her birinin sonuçta bir İnsan olduğu anlayışıyla büyümeleri çok önemlidir. İnsan ilginçtir, aslında karmaşıktır, çok karmaşıktır, ama öte yandan her şey çok basittir. Ve bu paradoks, diyelim ki kişinin özgürleşmesi ya da hatta özgürleşme arzusu anında sorunlar yaratır. Sonuçta, kişi genellikle bir hedef belirler: "Evet, ruhsal olarak kurtulmak istiyorum, Tanrı'yı, Ruhsal Dünyayı arzuluyorum" ve hemen birincil bilinç onun dikkatini dağıtır, işte bu kadar ve bu hedef otojenik eğitim gibidir (siz ve ben bir keresinde insanların kendilerine Ruhsal Dünyayı arzuladıklarını telkin etmeye çalıştıklarını tartışmıştık, ama aslında her şey iki bilincin oyununun arka planına karşı belirlenmiştir).

Tatiana: Güç ve manipülasyon.

İgor Mihayloviç: Elbette. Her şey değiştirilir. Dolayısıyla kişinin yapması gereken ilk şey hedefini tanımlamaktır. İkincisi ise iki basit soruya cevap vermeli ve bu soruları gün boyunca tekrar tekrar cevaplamalıdır: "O kim?" ve "O nerede?" İşte o zaman her şey yerli yerine oturur. Her şey bu kadar kolay değil. Size söylüyorum: basit temel uygulamalarla başlamak zorundasınız - en azından bilincinizi gözlemlemek ve sonra yer değiştirme yöntemleriyle, en azından bu düşünceleri çemberin dışına çıkardığımızda, ikincil bilinci bir kenardan gözlemlediğinizde, en azından birincil bilincin yardımıyla. O zaman ikincil bilincin enginliğinden birincil bilince, onun ilkelliğine bakarsınız. Sonuçta her şey kolay değil; her şey zaman ve çalışma gerektiriyor.

Tatiana: Biliyorsunuz, İgor Mihayloviç, izleyicilerimizin sıklıkla dile getirdiği bir başka nokta da, özellikle ruhsal yolun başlangıcında, duygularla ve özellikle de kritik durumlarda kendini gösteren ölüm korkusuyla başa çıkmanın çok zor olduğudur. Bu gerçekte nasıl dengelenebilir? Deyim yerindeyse nasıl söndürülebilir? Çünkü tam olarak bu anlarda insanlar Benlik olarak konumlarını kaybederler. Peki bu duygularla, korku duygularıyla savaşmak gerekli mi?

İgor Mihayloviç: Korku insanın doğal bir parçasıdır. Ve korkudan yoksun bir insan kritik derecede hastadır. Bu gerçekten korkutucu ve güvenli olmaktan çok uzak. Ve kişinin içindeki korkuyu bastırmaya çalışması yanlıştır. Korkuyu kullanmayı öğrenmelisiniz. Korku kontrol edilmeli, ama hiçbir koşulda bastırılmamalıdır. Çoğu zaman mantıksız diyebileceğimiz korkulara sahip olan birçok insan bunlardan kurtulmaya çalışır. Hatta pek çok kişi, senin de dediğin gibi, "ölüm korkusu" ya da başka bir şey için ilaç kullanmaya başlar, ama bu kişinin manipüle edilmesidir.

Tatiana: Yani bu artık rasyonel bir korku değil, tam da şişirilmiş, irrasyonel bir korku.

İgor Mihayloviç: Elbette. Bu bilinçten gelen bir manipülasyondur. Sadece kişi buna dikkat eder, diyelim ki korkmak için hayatını bu süreçler üzerinde düşünmeye ayırır. Bu bilincin kendisi için son derece faydalıdır ve tam olarak bilinç tüm bu duyguları, tüm bu resimleri yaratır. Kişi bunun bir manipülasyon olduğunu anladığında, bundan kolayca kurtulur, ama sadece bilincin kendisi olmadığını, bilincin sadece bir araç olduğunu anlarsa. Ve o dışarıdan gelen bir araçtır, kişinin kendisinde bulunan kontrollü bir araçtır. Ve bilinç dışarıdan kontrol edilir. Bu da incelenmeli ve bu da anlaşılmalıdır, çünkü bu son derece önemlidir. Ve sonra, tüm bunlara dayanarak, her şey yerli yerine oturur. Anlıyor musunuz? Yani kişi korkudan kurtulmaz, aksine onu kullanmayı öğrenir.

Örneğin, korkular farklı olabilir. Elbette mantıksız olanlar ortadan kaldırılmalıdır, hiçbir işe yaramazlar, kişi korkunun ne olduğunu anlamaya başladığında hemen düşerler. Değil mi? Bu çok basittir. Kişi biraz sakinleştiğinde ve bilincini disipline ettiğinde, her şey yerli yerine oturur. Yola çıktığımızda etrafımıza bakmamızı ve doğru kararı vermemizi sağlayan korkuyu ortadan kaldırmaya gelince, bunun ortadan kaldırılmaması gerekir. Aksi takdirde yolu bir kez, iki kez geçeriz ve üçüncüde hayatımız biter. Bilinç ise bundan fayda sağlar.

Tatiana: Yani tüm korkularla ve tüm korku duygularıyla savaşmak gerekmiyor, değil mi? (İgor Mihayloviç: Elbette, hepsiyle değil...) Mantıksız olanlara gelince, elbette, evet, düşüncelerden önce gelen ve bizi panik haline sürükleyen duygular gibi.

İgor Mihayloviç: Manipülasyonlar. Evet, yaygın manipülatif korkular insanın hayatına müdahale etmemelidir. Hayatını koruyanlar ise önemli ve gereklidir. Sadece onları nasıl kullanacağınızı öğrenmeniz gerekir. Tekrar soruyorum, korku nedir? Korku adrenalindir. Peki adrenalini nedir, arkadaşlar? Hızdır, dayanıklılıktır, yıldırım hızında düşündür. Her şeyden önce bir şeye odaklanmaktır. Yalnızca adrenalini etkisindeyken bir şeye o kadar odaklanabilirsiniz ki bilincinizde bir daralma bile

olabilir, yani korku belirli bir noktadan geliyorsa çevresel görüşünüzü bile kaybedersiniz. Öyle değil mi?

Tatiana: Soruna daraltılmış bir çözüm, değil mi?

İgor Mihayloviç: Elbette ya da tam tersine, algıda bir genişleme olur. Diyelim ki, kritik bir durumda korku anında her şeyin yavaşladığı o süreçler. Sonuçta, zamanın gerçekten durduğu ve onlarca saniyenizi alacak bir şeyi saniyenin çok küçük bir bölümünde çözdüğünüz böyle durumlarda kim bulunmamıştır ki? Düşünmek, doğru kararı vermek ve diyelim ki bedeninizi uzayda doğru yere doğru şekilde hareket ettirmek için zamanınız var.

Tatiana: Ve içimizde kim bu şekilde algılıyor, İgor Mihayloviç?

İgor Mihayloviç: Bu durumda, bunu bütünsel olarak algılayan Benliktir. Neden? Çünkü üzerinde düşünme süreci yoktur. Ve dikkat edin, diyelim ki gerçek bir tehdit anı olduğunda, zaman durur, düşünce süreçleri yoktur, net bir algı vardır. Hem nedeni hem de sonucu bilirsiniz ve nasıl hareket edeceğinizi de biliyorsunuz. İşte bu noktada harekete geçmeyi öğrenmek son derece önemlidir. Kişi adrenalini patlaması anında hareket etmeyi öğrenmişse, bu sadece bir artıdır. Burada hiçbir dezavantaj yoktur. Bu, kişinin uzun zamandır içimizde oluşan doğal mekanizmaları kullanmasıdır. Bu çok önemli ve gerekli bir mekanizmadır ve bunu ortadan kaldırmak felakettir.

Size basit bir örnek vereceğim. Tamam mı? Örneğin, bir kasırga yaklaşıyor. Gelişmiş bir birincil bilince sahip olan bir insan (ya da korkularıyla savaşıyor ya da başka bir şey, fark etmez) durumu yeterince değerlendiremez. Evet, korkusu vardır, korkar ama bu onu kilitler ve bütünsel bir resim elde edemez. Yani gerçekte bir kasırga geliyor, onlara doğru geliyor ve kişi "Hayır, hiçbir yere gitmiyorum, gitmiyorum, iyiyim, beni geçip gidecek" diyor, bilirsiniz, böyle bir güven. Bunu daha önce de tartışmıştık. Tekrar soruyorum, neden? Birincil bilinç. Yerine, evine ya da başka bir şeye çok bağlıdır, özellikle de bu şey onun için değerliyse: "Sonuçta burası benim evim" ve "evim benim kalemdir." Böyle bir ifade duymuşsunuzdur, değil mi?

Tatiana: Evet.

İgor Mihayloviç: O sadece kalesi değil, aynı zamanda mezarı da oluyor. Neden? Çünkü kişi korkusunu mantıksızca kullanmıştır. Birincil bilinç kazanmıştır. Resmi bütünsel olarak, ne kadar korkutucu ve karmaşık olduğunu algılayamadı. Ve uygun önlemleri almadı. Gördüğümüz gibi korku son derece önemli bir şeydir. Ve eğer kişi gerçekten bir kasırganın geldiğini görürse, çok az zamanı olsa bile, bu büyük bir belaya dönüşürse, o zaman, diyelim ki, korku dalgası anında harekete geçmeye alıştığında, bu adrenalini salınımı olduğunda, o zaman Benlik olarak birincil bilinçten kendisine gelen tüm bilgileri kolayca algılayabilir.

Ve burada dikkat edin, Benlik ne görmemizi ne de duymamızı, hiçbir şeyi doğrudan algılamaz. Birincil bilinç bunu algılar. Ancak eğitildiğinde, bu adrenalinin

salgılanmasının hemen ardından felsefe yapmaz, tüm bilgileri Benlik olarak bize verir. Ve Benliğin bir düşünme süreci yoktur, bir karar verme süreci vardır, başka bir deyişle bütünsel olarak görür. "Bodruma inersen şu şu olacak", "başka bir yere gidersem yeterli zamanım olur mu ya da başka bir şey?" - Bu son derece önemlidir. Ve böyle insanlar daha sık hayatta kalırlar. Neden? Çünkü her şeyi daha geniş bir şekilde algırlar.

Ve basitçe söyleyeceğim, gerçekten de öyle, kişisel gelişimle uğraşan ama kaderin iradesiyle cephede, ön cephede olan ve sahaya çıkan insanlar - topçu ateşi ve diğer her şey var, bu felaket, bu korkutucu, elbette korku yaşıyorlar. Ve ruhsal kişisel gelişimle gerçekten meşgul olanlar korkuyla savaşmazlar, bu çok önemlidir. Onu doğru bir şekilde kullanmalısınız, bu salıverme anında, bu korkunun gelişmesi anında harekete geçmeyi öğrenmelisiniz.

Ve bu ne sağlar? Hayatta kalma oranı çok daha yüksektir. Neden? Çünkü kişi yeni bir alana gittiğinde bile, korkunun etkisi altında bütünsel bir algıya sahiptir. Her tümseği, her deliği algılar, yani bunların hepsi bilinçaltı bir süreç. Daha güvenli bir yere yakın bir yerde durur ve bir tehdit durumunda anında saklanır. Oysa kişi paniğe ya da başka bir şeye kapılırsa yer aramaya başlar, yani sığınaktan çıkmıştır, açıktadır.

Tatiana: Analiz.

İgor Mihayloviç: Elbette. Düşünüp taşınıp kararını verdiğinde, artık karar verecek kimse kalmamıştır. Ve gerçekten de öyle. Dışsal saldırganlığa yatırım yapıyor. Ve dışsal saldırganlık onu çok çabuk yakar.

Ama bu adrenalini doğru yönlendirdiğinde, doğru dağıttığında, ilk olarak, daha az yaralanması olur, çok daha az. İkincisi, çok daha hızlıdır, antrenmanda olduğundan çok daha hızlıdır. Neden böyle oluyor? Neden? Çünkü antrenmanda kişi güvenlidir, sakindir. Ama burada gerçek bir dövüş için ortaya çıkar ve sert bir şekilde dövüleceğini, canının yanacağını ve muhtemelen uzun bir süre boyunca canının yanacağını anlar. Dolayısıyla aklı başında hiçbir insan dayak yemek istemez. Ama spor spordur ve burada daha sabırlı olan ve daha iyi hazırlanan kazanır. Ve hazırlık biçimlerinden biri de korkuyu yok etmek değil, onu kullanmayı öğrenmektir.

Mike Tyson'ı ele alalım. Sonuçta kendisi de her seferinde dövüşmekten korktuğunu itiraf etmiştir. Ringe çıkmak onun için çok zordu. Ama bunu yaptığında, tümüyle değişti. Yani, korkusuna rağmen harekete geçmeyi öğrendi. Ve çocukluğunu hatırlarsanız, kızlar tarafından bile dövülen yeterince büyük bir çocuktuktu, yani her şeyden ve herkesten korkuyordu, ta ki bir gün gücünü görene ve içindeki yetenek uyanana kadar. Böylece korku anında çaresizlikten harekete geçmeye başladı ve içinde dahi bir boksör uyandı. Görüyorsunuz, kişi bir adım attı ve iyi bir boksör oldu.

Tatiana: Tam olarak harekete geçmeyi öğrendi.

İgor Mihayloviç: Harekete geçmeyi öğrendi, evet.

Tatiana: Bu ilginç, İgor Mihayloviç. Öfke ve kızgınlığın korkunun türevleri olduğunu söylemişsiniz?

İgor Mihayloviç: Hayır, şu şekilde ifade edeceğim: gerçek öfkeyi yönlendiren korku değildir. Cezasız kalma ve korkan kişinin korkusudur. Yani hayvanlarda olduğu gibi, korkunuz bir hayvanı etkilediğinde ve siz ne kadar korkarsanız, onun saldırganlığı da o kadar güçlü olur. Neden? Çünkü sizin korktuğunuzu hisseder. Çok fazla Vril koyarsınız ve burada Vril için bir mücadele vardır. Ve burada neden manyaklar olduğuna, neden diğer insanlara karşı saldırgan olma eğiliminde olan kötü insanlar olduğuna dair herhangi bir fanteziye gerek yok, diyelim. Tüm bunlar neden oluyor? Çünkü kişi kendini dokunulmaz hissederse ve içindeki bu hayvanı dışa vurabilirse, o zaman içinde nefret, öfke ve daha pek çok şey ortaya çıkar. Dolayısıyla korku da gerekli ve önemli bir şeydir. Önemli olan onu doğru kullanmayı öğrenmektir.

Tatiana: İgor Mihayloviç, bir başka soru da bir önceki videodaki bilgilere dayanıyor, bütünsel algıdan bahsettiğinizde, Benlikten gelen algıdan, hacimli olandan, tüm neden-sonuç ilişkilerini gördüğünüzde. Soru şuydu: eğer kişi ruhsal yolunda başarılı ve etkili bir şekilde ilerliyorsa, Benlik olarak geliyorsa, bu onun hayatında bir noktada tüm resmi 7/24 mükemmel bir şekilde gördüğü, bir kahin gibi, bilirsiniz, bu dünyanın onun için kesinlikle açık olduğu, hiçbir şeyin öngörülemez olmadığı ve kesinlikle hiçbir duygusu, korkusu olmadığı bir an geldiğini mi gösterir?

Igor Mihailovich: Bunun bir felaket olacağını söyleyebilirim. İnsanın böyle bir duruma düşmesi onun için en kötü şey olur. Neden? Böyle bir hayat ilgi çekici değildir. Böyle bir hayat anlamsız ve aptalcadır.

Tatiana: Büyümeden.

İgor Mihayloviç: Hiçbir şey olmadan. İnsan büyümelidir. Bir sonraki adımını bilmemeli, sadece yarın için değil, şimdilik, bir sonraki adım onun için öngörülemez olmalı. Neden? Çünkü çok fazla bilinmeyene sahip olduğunuzda, çok fazla şeyin üstesinden gelmeniz gerekir, hisleriniz aracılığıyla algınıza güvenmeniz gerekir. Ama ruhsal yolu izlerseniz, dünyayı bütünsel olarak algılamak zorundasınız, bölünmüş değil (bu biraz farklı, belki, kişi Kapı'ya yaklaştığında bunun hakkında konuşacağız - içinde neler oluyor, ama bugünkü konuşmanın konusu bu değil), ama buna giden yolda kişi öğrenmelidir. Ve burada her şeytan için bir yer olduğunu, her kaza için, her bela için bir yer olduğunu ve diğer her şey için de bir yer olduğunu anlamalıdır. Bu dünya böyledir, bizim cehennem dediğimiz dünya budur. Ama şimdi bizim için burası kendimizi iyi ve huzurlu hissedebileceğimiz bir ev. Ve bu dünyanın nasıl olacağına karar vermek sadece bize kalmış.

Bu yüzden Allah kimseyi her şeyi bildiği bir duruma düşmekten korusun. Anlıyor musunuz? Tüm dünya avucunun içindeyken. Bu sadece doğrudan şeytana bağlanırsanız olur. Çünkü Allah, O... Allah bu dünyayla ilgilenmez. O bu dünyadan Ruhsal Dünyaya gelen şeylerle ilgilenir. Ruhsal Dünya için ilginç olan budur. Affedersiniz, burnu akan ya da başka sorunları olan herkesi izlemeye gelince - Ruhsal

Dünya sabahtan akşama kadar bunu mu yapıyor? Yapması gereken şeyler var. Ama bencilliğimiz öyle diyor ve iblisler de öyle diyor. Neden biliyor musunuz? Çünkü şeytan herkes hakkında her şeyi bilir. Ve bunu bir şekilde Ruhsal Dünya'ya ve Allah'a aktarmaya çalışır. Neden? Çünkü bilincimiz, Evrenimiz ölçeğinde birleşik bir alandır.

Tatiana: Her durumda bültenini, reklamını gönderiyor. Değil mi?

İgor Mihayloviç: Elbette.

Tatiana: Demek istediğim bunu nasıl yorumladığı...

İgor Mihayloviç: Elbette, o herkes hakkında her adımı ve diğer her şeyi biliyor. Ve her bir kişi için geleceğe yönelik planlar yapar. Ancak bir insan ruhsal gelişiminde ilk adımı attığı anda özgürleşir. Yani, neden? O sistemin kendisine karşı gelir. Ve eğer ruhsal olarak gelişirse, sistemin kendisi için görünmez hale gelir. Ve işte bu noktada pek çok sürprizle karşılaşsınız.

Oysa her şeyi bilmek - Allah korusun. Hayır. Bu hayat değil. Büyüme olmaz, gelişme olmaz. Oysa insan gelişmek ve büyüme için burada. Burası eşsiz bir yer, bunu defalarca söyledik ve tekrar söyleyeceğim. Burada bir insan, sıradan bir insan, ölümlü bir insan, kafasında iblisler olan, pek çok sorunu olan bir insan, kısa bir süre içinde, yaşamı içinde bir Bodhisattva haline gelebilir. Burası insanın bu kadar çabuk ve bu kadar ciddi bir şekilde yükselip gelişebileceği tek yerdir, çünkü bir daha asla böyle koşullara sahip olmayacaktır. Ve bu doğrudur. Her kim olursa olsun. Eğer bir alt benlik haline gelirse, hiçbir yaşamı kalmaz. Ona kalan tek şey karanlık ve kendisinin gereksiz olarak silinmesi olacaktır. Oysa bir Melek olursa, bir Bodhisattva olmak için bizim standartlarımıza göre sayısız milyarlarca yıla ihtiyacı olacaktır. Burada ise bunu bir ömür içinde yapabilir. Burası eşsiz bir yer.

Ve evet, burada pek çok sorun var, kabul ediyorum, evet, burası cehennem. Ama şunu söyleyebilirim: her kılıç ateşte, alevde sertleştirilir ve güçlü olmak için suda soğutulur. Ve buradaki bir insan da öyle. Bir Melek olarak insan, kötüyü iyiden ayırt etmeyi öğrenmek için; nefret ve aptallığın, tüm hayvani şeylerin insanlık dışı olduğunu anlamak için; kendi içinde gerçek Sevgi ve anlayışı ve en önemlisi sorumluluğu kristalize etmek için cehennemde tavlmalıdır. Sadece kendisi için değil, diğer dünyalar için bile sorumluluk. Ve bu, insan yüksek bir seviyeye ulaştığında önemlidir.

Ve insan sevmeyi öğrenmelidir. Eğer insan sevmeyi öğrenmezse, kim olduğunu asla anlayamayacaktır. İnsan sevmeyi öğrenmedikçe ve o Sevgiyi, tam olarak Allah'ın Sevgisini, gerçek ve güçlü olan Sevgiyi özlemedikçe, nerede olduğunu asla anlayamayacaktır. Bu cehennemi cennetten asla ayıramayacaktır. Ve bunu yapamayacağına göre, eğer cehennem onun için cennet gibiyse, cennette ne yapacaktır? Burada sığınacak bir yer arıyorsa, burada başını egecek ve huzur bulacak bir yer arıyorsa, o nasıl bir insandır?

İnsan Sevgiyi aramak için buradadır; İnsan olmak ve herkese, ruhu olan herkese değer vermeyi öğrenmek için. Amaç budur. Ve işte o zaman Allah'ın bir elçisi olur, işte o zaman burada bir Melek olur. Mesele bu. Bugünkü videomuzun konusu bu değil. Ama her şey Sevgi ile başlar. O yüzden dostlarım, birbirimizi içtenlikle ve tüm kalbimizle sevelim. Teşekkür ederim.

Tatiana: Çok teşekkür ederim, İgor Mihayloviç! Bu gerçekten eylemdeki Sevgi.

İgor Mihayloviç: Böyle olmalı. Teşekkürler, dostlar. Huzur sizinle olsun.